

1

ג'ודי פלדהיים התהפכה על משכבה. השינה הייתה ממנה והלאה. אף מחשבה מיוחדת במינה לא העסיקה אותה, ובכל זאת... היא תהתה מדוע איננה מצליחה להירדם, אם היא אינה חושבת על דבר מה מסוים. אך גם בזאת לא הצליחה לעסוק לזמן ארוך. המחשבות חלפו להן בראשה כציפורים נודדות, העושות את דרכן מארצות הקור לארצות החום, ובדרכן משתהות מעט, לא חשוב היכן ולכמה זמן... הרהור זה העלה חיוך על שפתיה. מה היה אומר בעלה לו היה שומע את המשל המעניין הזה?

גם טעמו של המשל החביב פג, והיא שוב נותרה ללא כל מחשבה...

מה, בכל זאת, מעסיק אותה, מנקר במוחה ואינו מניח לה להירדם? מדוע עדיין היא ערה לאחר יום עבודה ארוך? על מה, בעצם, היא רוצה לחשוב? להיכן נעות מחשבותיה?

בעצם, ברור לה שהיא דוחה מראשה מחשבה מסוימת.
יש איזשהו רעיון המנסה להשתלט על מחשבותיה - אך
היא נלחמת בו. מהו?

ג'ודי עשתה אוזנה כאפרכסת. האם אלו צעדים? האם
היא שומעת צעדים ליד דלת הכניסה?

היא כלאה את נשימתה לשניות אחדות, על מנת לוודא
שאין היא שומעת את נשימותיה שלה. או אולי אלה
הרחשים הרגילים העולים מחדר הילדים?

לא! היא שומעת צעדים בחדר המדרגות, ממש ליד
דלת ביתה. פסיעות גסות שאין מנסים להסתירן, או שמא
מעוניין הלה שהיא דווקא תשמע אותן?

ליבה החסיר פעימה.

היא קמה ממיטתה ועל בהונותיה עשתה דרכה אל
הדלת, בלי להשמיע רחש ובלי להעלות אור. ליבה אמר לה,
כי מאן דהוא עומד עכשיו מאחורי הדלת. האם להתקרב
אל הדלת ולהציץ מבעד לעינית? הרי היא חייבת לדעת מי
מסתובב ליד דלת ביתה באישון ליל וטורד את מנוחתה!

ג'ודי התקרבה בפיק ברכיים אל הדלת, אך איש לא נראה
שם. מסתבר כי הלה כבר התרחק מזמן. האם היה זה גוי?
או יהודי? האם חיפשו דווקא אותם, או שמא היה זה מקרי
בלבד? ואם אומנם באמת חיפשו דווקא אותם - האם ידע
המחפש כי בעלה אינו נמצא בבית?

היא רצה במהירות לחדרה, כאילו מישהו רודף אחריה.
רק כשישבה על קצה המיטה, נשמה לרווחה. היא הביטה
סביבה אט־אט, וכוחותיה חזרו אליה.

אנשים ללא גבולות | 7

הנה כי כן, היא בביתה, הבית נעול, הילדים ישנים בשלווה בחדרם, ואיש לא יכול להפריע להם!

'לכו לכן, כל מחשבות הזוועה', אמרה בליבה. 'יכול אוכל לכן! עוד מעט יפציע שחר, בוקרו של יום חדש... והכול יהיה טוב יותר!'

זה כבר זמן מה שג'ודי מנסה להשליט סדר בבלגן. צעצועי הילדים היו מפוזרים בכל עבר - משחקים ממקומות שונים בעולם: מארצות הברית ומישראל, וגם מרוסיה, כנראה עוד מתקופת ברית המועצות - בטוחה ג'ודי. אילו לא היה נוצר אי סדר מזעזע שכזה, היה זה דווקא נחמד להיות בין כל כך הרבה צעצועים...

צלצול בדלת הכניסה קטע את חוט מחשבותיה. ג'ודי פתחה את הדלת, לא לפני שהציצה בזהירות מבעד לעינית לדעת מיהו הבא אל ביתה.

היה זה גריגורי הנהג. "הבאתי את מכלי המים המינרליים", אמר, וג'ודי הייתה אסירת תודה לו על כך, לפחות לא תצטרך לדאוג לאיכות המים שאותם שותים הילדים.

גריגורי הכניס הביתה שני מכלים ונבלע במעלית - "כדי להביא עוד שניים", אמר.

"ללכת לקנות ירקות?" שאל כשחזר בפעם השנייה. "מחר האדון חוזר, ולא יהיה לי זמן בשביל זה".

ג'ודי בחנה את הצעתו. למעשה, אולי כדאי היה לה להצטרף אליו לנסיעה. אך, משום מה, מאורעות הלילה עדיין לא הרפו ממנה. האם גריגורי מסר למישהו שהיא לבדה בבית? הרי הוא ידע על כך! ג'ודי נרעדה...

"מה אומרת הגברת?" שמעה ג'ודי את קולו של גריגורי חודר מבעד למחשבותיה.

"אה, אני חושבת שיש לי עדיין מספיק ירקות. תודה לך!" השיבה ברוסית משובשת.

"טוב, אז אני הולך. אם הגברת תצטרך משהו, נא להתקשר אליי", אמר ופנה לדרכו.

ג'ודי סגרה את הדלת החיצונית וראתה את גריגורי משיב פניו אחורנית טרם נכנס למעלית. האם היא ראתה דאגה על פניו? היא נזפה בעצמה על מחשבותיה המוטורדות...

ג'ודי המשיכה לסדר את החדר, החזירה צעצועים למקום, הרימה מהרצפה בגדים של הילדים, מיינה את הכבסים, ואז ראתה כי הגיע הזמן למהר לגן ולהשיב את הילדים הביתה.

האם טעתה בכך שלא בקשה מגריגורי שימתין לה וייקח אותה לגן? מדוע לא הסכימה שגריגורי ייקח אותה לקנות ירקות? מחשבותיה נעו מעניין לעניין. האם היא חושדת בגריגורי? ממה, בעצם, היא פוחדת?

ג'ודי עמדה לצאת מן הביתה. האם יחשוד מישהו שדבר מה אינו כשורה איתה? היא הביטה חטופות בראי. לא! היא נראית שלוה ורגועה לחלוטין! ואם היא אינה חשה עצמה שלווה - זה רק בגלל הבלגן שמסביבה. בוקר שלם עבר, והיא לא הצליחה לארגן את הבית. עכשיו יחזרו הילדים

והם עוד ימשיכו במהומה. האין זו סיבה מספיקה למצב רוח עכור?

היא חייכה לעצמה - התירוץ נשמע הגיוני מאוד. היא תוכל לומר אותו לאניה וללנה הגננות אם ישאלוה דבר מה. "תארנה לכן, מחר יחזור בעלי, והוא פשוט יצטרך לדרוך על הצעצועים כדי להיכנס למטבח ולאכול את ארוחת הבוקר", שיננה לעצמה את תשובתה המוכנה...

ג'ודי לבשה במהירות את המעיל, הציצה לוודא שאלי לא התעורר, וכשגילתה שהכול אומנם כשורה - יצאה סוף סוף מן הבית ונעלה את שתי הדלתות, כמובן. מה שבטוח - בטוח!

ברחוב צעדה במהירות. "רק מפני שהשעה מאוחרת", אמרה לעצמה, ומדי כמה צעדים החזירה פניה אחורנית. 'מדוע? מדוע אני מתהלכת בתחושה מוזרה שמישהו עוקב אחריי?'

"מה שלומך, ג'ודי?" שאלה אותה אניה הגננת בעברית. "ברוך ה', טוב מאוד, אניה", השיבה אף היא בעברית. שתיהן נהנו מן האפשרות לשוחח בעברית, כדי לא לשכוח את השפה.

"באמת טוב מאוד?!" המשיכה אניה.

"למה???"

"מפני שנדמה לי שאני רואה עיגולים שחורים מתחת לעיניים שלך!"

ג'ודי התכופפה לקשור את שרוכי נעליה, כדי שאניה לא תבחין בתדהמה שפשטה על פניה. "נו, עם ארבעה פעוטות איך את רוצה שלא יהיו לי עיגולים שחורים מתחת לעיניים? כמה שעות, את חושבת, אני ישנה בלילה?" ג'ודי העמידה פני נעלב. אוה, רק שלא תרגיש אניה עד כמה היא צודקת...

היא מיהרה לעבר מנדי ומוישי, עזרה להם ללבוש את מעילי הגשם שלהם, ונכנסה לחדר השני.

"שלום, לנה", אמרה לגננת ברוסית. לנה אינה דוברת עברית, וג'ודי מנסה את כוחה ברוסית כשהיא משוחחת איתה. "איך הייתה הילדה היום?"

דבי הקטנה זיהתה את קולה והחלה קוראת: "מאמי! מאמי!" לנה קראה אחריה: "מאמא! מאמא!" והניפה אותה בזרועותיה. "כמה אני אוהבת אותה, ג'ודי", אמרה לנה כשהיא מאמצת אותה על ליבה, "כאילו הייתה ילדה שלי... הילדה שלי כבר גדולה, לא מתגעגעת לאמא שלה", קבלה לנה.

"היא עוד תתגעגע, לנה", הרגיעה אותה ג'ודי. היא ריחמה על לנה, שבגיל ארבעים נזנחה על ידי בתה המהנדסת, אשר לא רצתה להכיר בשורשיה היהודיים...

"או שכן או שלא", השלימה לנה עם גורלה והעבירה את דבי לידי אמה, שהושיבה אותה בעגלת הטיול האמריקאית. מנדי תפס את מקומו משמאל, מוישי מימין, וכך יצאו החוצה.

אנשים ללא גבולות | 11

"אתם נראים נהדר!" קראה אחריהם לנה, מלווה אותם עד שנעלמו מעיניה.

'הלוואי שכך', ענתה לה ג'ודי ללא קול, ונחפזה בדרכה - עליה להגיע הביתה בטרם יתעורר אלי משנתו

כשהגיעו, הבחינה במכונית בלתי מוכרת החונה ליד הכניסה לבניין.

'שטויות!' נזפה בעצמה על הרהורי הזוועה שעלו במוחה. 'מדוע אני כל כך דואגת? מדוע אניה, לנה, חוי, אליעזר והרב בלום וכל האחרים - חיים כאן בשלווה, ורק אני כל כך מפחדת?'